

ASMARAN

Kerunské sídlo odolalo útokům nájezdníků, přesto bylo všem jasné, že zde více setrvat nemohou. Třetina budov byla proměněna ve spáleniště a ztráty na životech byly větší, než si kdokoliv přál. Zbyla jen hrstka otroků, kteří nebyli zabiti, uneseni nebo v panické hrůze neutekli do hor.

Asmada, jakmile uložila *Požehnanou* k spánku, svolala radu správkyní domu. Seděla na stoličce poručnice a naslouchala názorům ostatních, jež směřoval k jedinému řešení: opustit Kerun a vyrazit do Asmaranu, sídla vládkyň Amoly.

„Navíc jsme se dozvěděly, že se v Asmaranu za dvacet jedna západů slunce koná volba nové vládkyně,“ pronesla Ilien, velitelka ochránkyní.

„Od koho?“ zeptala se překvapená Asmada.

Nebyla si vědoma toho, že by podobná zpráva do Kerunu nedorazila.

„Od několika zajatkyň.“

„Věříš, že mluvily pravdu?“

„Ano,“ přikývla, „toto by si v situaci, v níž se nacházely, nevymyslely,“ dodala, když vzpomenu na poslední chvíli před jejich nedobrovolnou smrtí.

„Co když je to přeci jenom past?“ namítla Asmada.

„My stejně jinou šanci nemáme, Asmado,“ pronesla Ilien a v marnosti rozpřáhla ruce. „V Asmaranu je naše posádka čítající na dvě stě bojovnic, pokud se nám tam podaří dostat, pak se dokážeme ubránit. A je-li pravda, co odpřísáhly zajatkyň, pak tam beztak musíme, abychom nepropásly volbu nové vládkyně. Zde už se udržet nedokážeme. Podobný útok tomu minulému srovná zbytek tohoto domu se zemí.“

Asmada sledovala souhlasné přikyvování ostatních, přesto rozhodnutí bylo pouze na ní.

„Dobrá,“ přikývla nakonec. „V tom případě nemá cenu déle otálet a vystavovat se dalšímu možnému útoku. Začněte s přípravami. Zítra po východu slunce vyrazíme,“ rozhodla a správkyně začaly opouštět její síň.

„Děkuji ti za dohled nad naší paní,“ pronesla k Hereonovi, když zůstaly sami.

„Proto jste mne u ní ponechala.“

„Ano. Přesto se neměly dostat tak blízko,“ přiznala a pohlédla k němu se zamyšleným pohledem. „Bylo dobře, že jsi zamaskoval stopy tvého boje. Myslím, že si ostatní nevšimly, že Kalea nezemřela u trůnu, kde jsi ji položil. Jsem ráda, že dokonalost, jakou ovládáš zbraň, zůstala ostatním utajena,“ dodala, když vzpomenu slova ochránkyní hodnotících otrokovu odvahu.

Měly za to, že krev na jeho tělo stékala, když vytrvale a bez bázně klečel pod trůnem. Zdál se jim statečný, že neutekl, a usuzovaly, že právě proto byl vybrán. Pro svou odvahu, tak výjimečnou u mužů, aby i v nejtěžších chvílích dobře sloužil *Požehnané*. Asmada však znala pravdu a jediný pohled do síně stačil, aby si dokázala živě představit, co se tam muselo odehrát.

„Mohu se vás na něco zeptat, má paní?“ dovolil si Hereon promluvit, aniž byl vyzván.

„Záleží na tom, co chceš vědět,“ odvětila Asmada.

„Vím, že bych neměl, ale slyšel jsem, o čem jste se bavila s ostatními správkyněmi,“ odvětil a pohlédl jí do tváře, „vím, že jsem pouhý otrok, ale nemyslím, že dovolí vaší koloně opustit tento kraj.“

„Podle čeho tak usuzuješ?“ zeptala se Asmada.

„Žádný z těch útoků nebyl náhodný. A ony nepřestanou, dokud vás nebo *Požehnanou* nezabijí. Jistě tuší, že se budete chtít přemístit někam, kde se dokážete lépe chránit. Být na jejich místě, tak to předpokládám a dobře se na to připravím.“

„Co o tom může otrok vědět?“ odvětila Asmada.

„Nic, má paní,“ přisvědčil Hereon.

„Tvůj tón se mi nelíbí,“ ohradila se Asmada a prsty mu zvedla bradu, aby pohlédla do jeho očí.

„Kdo skutečně jsi?“

„Váš otrok, paní.“

„Lžeš! Mám tě nechat zmrskat nebo mučit, abys mi to řekl?“

„Pokud myslíte, že to pomůže a zachrání váš život?“

„Jsi drzý,“ odvětila a pustila jeho hlavu.

„Pouze se strachuji o váš život, paní. Nebo i to je otroku odepřeno?“ ohradil se.

Opět porušil jedno z pravidel, ale ona jej nepokárala. Mlčela a sledovala jeho upřímný pohled.

„Oba víme, že jsem jiný než ostatní otroci. Klidně to nazývejte drzostí, paní. Kdyby tomu tak nebylo, zůstal bych ukryt v korunách stromů a neběžel mladé paní na pomoc, když na ni útočily syrémy, nebo bych zůstal ve společnosti ostatních zajatých a v poklidu vyčkával, kdo bude mou novou paní, místo toho, abych se v domě paní z Denehy prosekal až k vám,“ pronesl a kývnul hlavou směrem k zahradě. „Oni na vás čekají! Nedovolí vám odjet kamkoliv z tohoto místa, stejně jako to nedovolily paní z Denehy. A já bych nerad viděl vaši hlavu na některém z kůlů lemuujících cestu.“

„Kdo jsi?“

„Není důležité, kdo jsem. Zatím,“ odvětil Hereon a pohlédl k místu, kde spočívala *Požehnaná*, „ona je to nejdůležitější.“

Asmada sledovala Hereonovu tvář se zvláštním výrazem. „Co ty o tom můžeš vědět?“

„Nic, paní.“

Asmada zavrtěla hlavou a na její tváři se opět objevil ten odtazitý pohled. „Mluvíš tu s tebou jako rovná s rovným a nestojím ti ani za trochu upřímnosti?“

Hereon sledoval její pohled, to zklamání, které nedokázala potlačit, a pochopil, že se věčně skrývat nemůže. Alespoň ne před těmi, jež má chránit.

„Nejsem otrok ani jsem jím nikdy nebyl. Jsem zde, abych chránil ji,“ pronesl a krátce vzhlédl směrem k loži *Požehnané*. „To je přání mé skutečné Paní, které splním bez ohledu na cokoliv jiného.“

„Kdo je tvá skutečná paní?“

„Tu přeci znáš, Asmado,“ odpověděl a pohlédl na přívěšek, který nosila na krku.

„To není možné,“ hlesla překvapením, když se jí rozzářil na hrudi.

Hereon sledoval, jak jej v úžasu svírá v ruce, než jasně bílá záře zmizela. Vzhlédl k němu s pohledem plným mnoha otázek.

„Jste v pořádku, paní?“ zaslechla hlas ze zahrady a následně spatřila i tvář jedné z ochránek střežících sídlo.

„Ano jsem,“ odpověděla Asmada, jako by se nic nestalo.

„To je dobře, paní,“ odpověděla ochránkyně a pokračovala dále v trase své hlídky.

Asmada sledovala, jak se ztrácí v temnotě noci, než znovu pohlédla na klečícího Hereona.

„Co chceš, abych udělala?“

„Musím zůstat otrokem, a přesto v blízkosti *Požehnané*,“ pronesl rozhodným tónem, „vyprav kolonu, jako bys v ní měla jet ty i *Požehnaná*. My ale půjdeme jinou cestou jako matka s dcerou, doprovázené jediným otrokem. Pokud je mé tušení správné, pak kolona do Asmaranu nedorazí.“

„Chceš je obětovat?“ zeptala se Asmada zaraženě.

„Naším úkolem není ochránit je, ale ji. Oba jsme přísahali své paní, že ji ochráníme. Ty její matce a já bohyni Alanes,“ dodal s vážnou tváří.

„Máš pravdu,“ přikývla Asmada, „stane se tak, jak žádá naše Paní.“

* * *

Probouzející se krajinou kráčet kůň nesoucí ženu s děvčetem, oděné do prostého, přesto velmi kvalitního oděvu. Neměly na sobě žádné znaky ani symboly příslušné k jakémukoliv většímu domu, jen prostý meč a dva vaky připevněné k sedlu koně, po jehož boku kráčet polonahý otrok. Spíše se šinul kulhavou chůzí, opíraje se o dřevěnou hůl na konci omotanou kusem špinavého hadru. Kolem krku měl dřevěnou obruč s řemenem, jehož druhý konec byl přivázán k hrušce sedla.

„Tady si odpočineme,“ pronesla Asmada, když dorazili k prameni jedné z místních říček.

Vyčkala, až Hereon přiváže koně ke stromu, a teprve poté opustila sedlo, aby následně pomohla slézt i *Požehnané*.

Hereon se uchýlil stranou, aby nerušil při občerstvení žen, jak se na otroka slušelo. Teprve až byly nasyceny a kůň napojen, mohl i on ochutnat sladkost a svěžest zrozené říčky.

Nezdrželi se dlouho a pokračovali dále, mimo hlavní cestu, malými stezkami směrem k jihozápadu.

Hereon občas pohlédl do zamlklé Asmadiny tváře, z níž vyčetl smutek a stesk. Nebylo pro ni nijak lehké opustit blízké, směřující s největší pravděpodobností do připravené léčky. Přistihl ji, jak se mnohdy modlí, aby část jejích družek, tvořících kolonu směřující do Asmaranu, nepotkalo nic zlého. On však znal pravdu a věděl, že tentokrát její modlitby vyslyšeny nebudou. Zachráněny budou pouze ty, které vyslala na opačnou stranu k pobřeží, kde se měly ukrývat.

Belhal se podél boku koně s ovázaným stehnem a možná jako první spatřil několik jezdkyň, přibližujících se jejich směrem.

„Pohlédněte k severu, paní,“ pronesl a jako poslušný otrok sklopil hlavu.

Více nesledoval horizont, byť již slyšel dusot kopyt a také zaregistroval, že Asmada zastavila svého oře.

„Co tu pohledáváte?“ zaslechl křik jedné z žen, když je několik koní obstoupilo.

„Cestujeme. Cožpak to už se nesmí?“ podivila se Asmada, již ženin zvýšený hlas prozatím nechával klidnou.

„Kam?“

„Jedu dceři ukázat město vladařek.“

„Odkud jedete?“ zeptala se žena podezřívavě.

„Z Ashalumu,“ sdělila Asmada jméno nejvýhodnějšího města, které znala.

„A proč jedete tudy?“ podivila se žena.

„A proč ne? Chtěla jsem dceři ukázat Sirunské jezero, které leží někde před námi.“

„Nějak dobře to tu znáš,“ odpověděla žena.

„Má matka patřila k členkám asmaranských ochránek,“ pronesla hrdě, „než získala pozemky u Ashalumu, kam jsme se přestěhovaly.“

„Ukaž mi svůj meč, venkovanko,“ pronesla žena a Asmada se chystala vytáhnout ten, který měla připevněný u pasu.

„Ten ne!“ zastavila ji žena. „Chci vidět tamten,“ pronesla a ukázala na Asmadinina záda, kde měla meč pečlivě zabalený v hedvábné látce.

„To je rodinná památka,“ ohradila se Asmada.

„Ukaž mi ho!“ pronesla žena tónem, který se Asmadě nelíbil.

Přesto povolila popruhy a sundala ze zad zabalený meč. Podala jej ženě a přitom druhou rukou pevně svírala *Požehnanou*. Tvářila se ustrašeně, ale přitom sledovala každý pohyb ženy před sebou i rozmístění ostatních. Byly v přesile, to ale neznamenal, že by se nepokusila prorazit. A navíc tu byl otrok. Opíral se před koněm o svou hůl a jeho sklopená hlava naznačovala, že jej nic ze slov, které si ženy vyměnily, nezajímá. Ona ale věděla, že opak je pravdou.

„Vždyť je obyčejný?“ pronesla žena v překvapení, když rozbalila Asmadin meč.

„Obyčejný?“ ozvala se Asmada dotčeně. „Je starý patnáct generací!“

Žena k ní s pohrdáním pohlédla, a aniž by se obtěžovala zabalit jej do látky, upustila ho na zem.

„Co to děláte?“ křikla Asmada a seskočila z koně. Zvedla jej a začala čistit od hlíny.

„Za takový si nekoupíš ani otroka,“ zhodnotila žena, když pohlédla k Hereonovi. „A tenhle do Asmaranu nevydrží,“ odhadovala při pohledu na ovázanou zakrvácenou nohu a kus dřeva, o nějž se opíral.

„Musí,“ odpověděla Asmada. „Měla jsem jich šest, ale ta dlouhá cesta byla pro ně osudná,“ pronesla, když si zabalený meč připevňovala na záda.

„Ten ale není tvůj, že?“ pronesla žena, když si všimnula vyřiznuté kůže na rameni, kde bývalo vypáleno označení dřívějšího domu.

„Zaplatila jsem za něj, takže je,“ odvětila Asmada. „Ještě něco vás zajímá?“ zeptala se odměřeně.

„Na tobě není opravdu nic zajímavého, venkovanko,“ pronesla žena s pohrdáním. „Jedeme!“ zvolala k ostatním a pobídla koně. Asmada sledovala, jak se vzdalují, než po chvíli pohlédla k Hereonovi, jemuž se jízva na rameni hojila daleko rychleji, než komukoli jinému. Možná proto se na ni nájezdnic nevyptávala více.

Uvědomila si, kolik toho pro ně musí vytrpět. Vždyť i zranění na stehně, které si udělal ostrou větví, bylo skutečné. Jen tak mohl kulhat, aniž by to předstíral, a jen díky tomu se mohl opírat o hůl, skrývajíc to nejceněnější co s sebou nesl do Asmaranu.

„Měl jsi pravdu, hledají meč,“ pronesla, když se vyhoupla opět do sedla.

„U mne bude v bezpečí. Nikoho nenapadne, že by se tak drahého artefaktu mohl dotknout otrok, natož aby jej nesl,“ odvětil, když kontroloval, zda pod kusem špinavého hadru není vidět hedvábí či lesk ostří rodového meče domu.

* * *

Chalum, nazývané rovněž východní předměstí Asmaranu, bylo větší město bez jakékoliv vládkyně. Bylo založeno nižšími šlechtičkami jako svobodné obchodní místo na hranicích tří území. Neplatila zde pravidla žádného domu a hlavní příjem města plynul z obchodu s otroky, vždyť zdejší tržiště patřilo k největším a nejvyhlášenějším široko daleko.

Asmada projížděla podél širokých ohrad s tváří zahalenou do modrého hedvábí. Nestála o to, aby ji někdo zdejší poznal stejně jako *Požehnanou*.

„To jsou moji otroci,“ pronesla tiše, když v jedné z ohrad spatřila skupinku známých tváří. „Odříznu jim označení domu paní z Kerunu, aby je mohly prodat dál,“ dodala, když si všimla krvavých jizev na ramenech a zádech.

Hereon sledoval odevzdané tváře mužů připravených k dalšímu prodeji. Odřezávání znaku předchozí majitelky bylo běžné. Jak mu jednou vyprávěli nejstarší otroci, nikdo se jich nikdy neptal, odkud byli přivedeni, a oni věděli, že jen mlčení jim může zajistit delší život.

„Možná jsi jediným otrokem, který nám zůstal,“ poznamenala Asmada.

Jak rád by ji utišil a sdělil, že tomu jistě tak není, ale pouze by se jí snažil nalhávat něco, čemu sám nevěřil.

„Až to skončí, vykoupíme je a koupíme mnoho dalších,“ dodala a položila dlaň na rameno *Požehnané*.

Minuli ohrady s otroky umístěné na okraji města a pokračovali k západní čtvrti, kde měl rod paní z Kerunu velký dům. Už z dálky Asmada přihlížela zabedněným okenicím i zavřeným dveřím.

„Ještě nedorazili,“ pronesla, aniž by zastavila oře nebo jej pobídla, aby odbočil k domu.

Více už nepromluví.

S mlčením a smutnou tváří pokračovala k jihozápadní části města, kde se nalézalo mnoho zahrad určených k odpočinku.

Zastavila u jedné z menších, rozdělené do tuctu malých parcel ohraničených vysokým živým plotem, uprostřed nichž stál dřevěný domek, podobný altánu. Zaplatila správkyni stříbrnými mincemi z jiných krajů, aby neupoutala pozornost, a poté pobídla koně k cestě úzkou pěšinkou vedoucí k volnému domku. Zkontrolovala, zda za ní nikdo nejde, a teprve poté zavřela vrata zasazená do živých keřů s pečlivostí zastříhaných do tvaru vysokých zdí.

„Počkáme zde dva dny.“

„To je pouze ztráta času, paní. Jeli jsme pomalu a oklikami. Už by zde dávno museli být, ale nejsou. Všiml jsem si toho domu, kolem něhož jsme jeli. Nesl znaky vašeho domu, ale byl prázdný,“ odvětil Hereon tiše.

„Přesto zde počkáme,“ rozhodla Asmada.

„Nemůžeme čekat věčně. Pokud chcete stihnout volbu nové vládkyně, jak jste říkala, pak nám mnoho dnů nezbývá,“ připomenul Hereon.

Sledoval její neústupný pohled a až nyní pochopil, že stále doufá v tu nepatrnou naději a není nic, co by ji o ni mohlo připravit. Upřímně a z celého srdce věřila, že se může stát zázrak a některá z jejich žen se přeci jenom dokáže dostat do Chalumu.

„Dobrá tedy, počkáme dva dny,“ souhlasil nakonec s pochopením.

„Děkuji,“ odvětila tiše a on krátce spatřil slanou krůpěj stékající po líci, než uhnula tváří, neboť jí hrdost nedovolila, aby ji otrok zahlédl plakat.

* * *

Byly to nejdelší dva dny Asmadina života. Každé ráno odcházela do města a navečer se vracela nazpět, bez jakékoliv zprávy o tom, co se stalo s jejími lidmi. I přes její mlčení a snahu potlačit emoce Hereon a dokonce i *Požehnaná* rozpoznali stísněné pocity a smutek, které ji ovládly.

Poslední večer strávila v modlitbách v kruhu svíček, aby ochránila duše blízkých, neboť teprve až v tuto chvíli přestala i ona věřit. Ráno ji Hereon našel vyčerpanou, jak tiše pláče v rohu zahrady.

„Nezabránila bys tomu, ani kdybychom tam byli,“ pronesl a posadil se k ní.

„Byl to jejich osud?“ zeptala se tiše a sláným pohledem sledovala Hereonovu tvář. „Ale proč?“

„Ani já nechápu všechny úmysly mé Paní, ale věř, že ona ví, co dělá, a že duše věrných naleznou klid,“ odvětil a objal ji. Nebránila se ani více neskrývala narudlá víčka.

„Tady nejde jen o váš dům, Asmado,“ oslovil ji vlastně poprvé jménem, „nyní jde o celý tento svět. Proto jsem tady a proto ona musí žít,“ dodal a pohlédl k malé dívce, jež z povzdálí sledovala smutek své poručnice.

Zdála se naivní, a přesto Hereon věděl, že tomu tak není. Dobře si uvědomovala, co se kolem děje, tolik násilí, brutality a mrtvých, a přesto zůstávala stále usměvavá a klidná. Nebylo pochyb, že je zcela výjimečná, a nespočívalo to pouze ve vlastnostech, jež ji od ostatních odlišovaly. Byla i daleko silnější tam uvnitř, zrozena vládnout tomuto světu, až nadejde její čas.

„Musíme vyrazit,“ pronesl po chvíli a Asmada přikývnula.

Vstala a odešla do domku, kde si opláchla obličej a oblékla do cestovního oděvu.

Opustili zahradu, a aniž by se navraceli do středu města, pokračovali k západní cestě směřující do města vládkyně.

Hereon se belhal vedle krácejícího koně s novým kusem látky, který mu kolem stehna omotala *Požehnaná*. Jen občas pohlédl k početným houfům žen putujících stejným směrem, které nemohly chybět u tak významného dne, jakým byla volba nové vládkyně.

„Stůj!“ zaslechl Asmadin hlas, ale její povel nepatřil jemu, nýbrž jedné z žen, které míjeli.

„Ten meč znám! Ten není tvůj!“ pronesla s připravenou rukou na jílcí své zbraně.

„Nalezla jsem ho, paní,“ odvětila prostá starší žena, jejíž oči prozrazovaly, že se Asmadiny reakce zalekla.

„Kde jsi ho vzala?“

„Nejsem zlodějka, paní,“ odvětila žena se strachem, když se snažila podat meč Asmadě.

Ty rytiny a zdobený jilec by poznala kdekoliv. Vzala jej do rukou a sledovala ostří. Žena se jej snažila vyčistit, ale v rytinách stále ještě zbyla zaschlá krev.

„Na východní cestě od Chalumu bylo mnoho mrtvých, paní. Pohřbily jsme je a některé věci jsme si nechaly,“ snažila se vysvětlit další z žen a Asmada teprve nyní spatřila, že i ostatní mají u sebe několik jí známých předmětů.

„Co se tam stalo?“

„Bylo to strašné, paní. Nic horšího jsem ještě neviděla,“ odvětila žena a zavřela oči, když na své hrudi obkroužila symbol Alanes, aby ji od něčeho podobného ochránila.

„Mluv!“ křikla Asmada.

„Mnoho mrtvých, jejichž hlavy byly nabodány na kůly vystavené podél cesty,“ odvětila žena a ještě nyní se jí chvěl hlas.

Chladný pohled Asmady nedal znát, co se děje tam uvnitř. Už neměla žádných slz, které zanechala v chalumské zahradě. Jen krátce pohlédla k otrokovi, který se sklopenou hlavou čekal na její rozkazy. Měl pravdu a možná i věděl, co se stane. I ona měla tušit, že její blízké postihne stejný osud jako paní z Denehy, jejíž hlava byla také nabodnuta na kůl u cesty k jejímu sídlu.

„Ten meč si ponechám,“ odvětila odevzdaným hlasem, „ty ostatní věci jsou vaše,“ dodala, když pobídla koně k chůzi.

Vzdalovala se od prostých žen, jejichž strach z obvinění se změnil v několik nechápavých pohledů, které si mezi sebou vyměnily.

* * *

Celé tři dny, jak Asmada předpovídala, trvala cesta do města vládkyň, k němuž zamířili oklikou, aby vstoupili jižní branou. Vmíšení v početné skupině svobodných jezdkyň se k večeru bez větších problémů přiblížili před brány města. V domněni, že již dosáhla svého cíle, byla o to více překvapena zjištěním, kdo stráží brány do města místo asmaranských ochránkyní, které tuto výsadu užívaly po mnoho generací. Místo žlutobílých barev je nijak přívětivě přivítalo velké množství žen oděných v černých šatech, stejných, jaké na sobě měly nájezdnice plenící celou zemi.

„Proto jsme nedostali žádné oznámení o konání volby nové vládkyně,“ utrousila tiše směrem k *Požehnané* a přitiskla ji k sobě o něco silněji s obavou, zda nejdou vstříc vlastní záhubě.

Dorazili na konec skupiny žen čekajících, než je nové strážkyně vpustí dovnitř. Asmada přihlížela, jak s přibývajícím šerem zapalují strážní ohně a až s přehnanou pečlivostí důkladně prohlížejí každého, než jej propustí branou do města. Častokrát přitom její pohled patřil otrokovi, sunoucímu se vedle oře i na jeho zkrvavené stehno.

„Další!“ zaslechla známý povel jedné z žen a konečně se i ona dostala na řadu.

„Odkud jsi?“ zeptala se žena bez skutečného zájmu stejně jako všech předcházejících.

„Z Ashalumu,“ odpověděla Asmada.

„To už jsem někdy slyšela,“ pravila žena se zaujetím a přistoupila k ní blíže.

„Vzpomínám si, ty jsi ta venkovanka, že?“ pronesla a teprve nyní Asmada poznala její hlas.

„Ano,“ odvětila dotčeně.

„Koukám, že tvůj otrok to přežil,“ pronesla na Hereonovu adresu, když sledovala jeho rudočerný ovaz špatně se hojící rány.

„Budete chtít opět vidět můj meč?“ zeptala se Asmada se znuděnou tváří.

„Ne vesničanko. Ty nemáš nic, co by mě zajímalo,“ rozesmála se žena. „Nezdržuj už,“ dodala a pokynula, aby jela dál.

Asmada se tvářila stále stejně, ale hluboko uvnitř se smála. Tolik se strchovala, že budou odhaleni a nakonec vše vyřešila směšná zápletká nadřazené měšťanky, ukájející vlastní ego na někom, kdo pocházel ze vzdálenějšího kraje, který ani neznala.

Políbila *Požehnanou* na hlavu a opět ji k sobě přivinula, když vedla svého oře známými uličkami města vládkyň.

Dokázali to, uvědomovala si s úlevou, když spočinuli před vraty prostorného domu obehnaného vysokou zdí, na níž byly různě poskládanými kameny vytvořeny symboly jejich domu.

„Zabouchej na bránu, otroku!“

Hereon splnil její přání a ustoupil stranou.

„Co chcete?!“ ozvala se žena, jejíž hlavu Hereon spatřil nad vrchem vysokých zdí.

„Chci mluvit s Kailou, velitelkou tohoto domu,“ zvolala Asmada.

„Kdo jsi?“ zeptala se žena.

„Sehira, její příbuzná,“ odvětila Asmada jméno skutečné Kailiny sestřence.

Hlava ženy zmizela za zdí, aniž by sdělila cokoli dalšího. Hereon si všiml několika žen postávajících v potměných uličkách. Neměly černý šat ani zbraně, jen měšťanský oděv a on doufal, že je sem přivedla pouze zvědavost nad tím, zda se brány tohoto domu po dlouhé době otevrou.

Snažil se uklidnit pofirkávajícího koně, když zaslechl několik zvuků a těžká vrata se dala do pohybu. Spatřil několik žen s pochodněmi a tři tucty dalších, stojících v dostatečné vzdálenosti s kušemi v rukou.

Asmada pobídla koně a vjela dovnitř.

„Ty nejsi Sehira,“ pronesla jedna z žen, když byla vrata opět zavřena.

„Nejsem Kailo,“ odvětila Asmada a sundala si z hlavy šátek, zakrývající většinu tváře.

„Paní!“ zvolala Kaila v překvapení, když v záři pochodní spatřila, před kým to stojí. „Čekaly jsme vás daleko dříve,“ dodala s nepochopením, proč přijíždí v přestrojení za někoho jiného.

Asmada se rozhlížela kolem po mnoha stínech, jež hlídaly toto místo. Byla šťastna, že jej nenalezla opuštěné, jak se obávala, ale její radost kalil hořký smutek ztráty domu a mnohých blízkých.

„Dům paní Kerunu byl napaden a zničen. Jsme možná jediné, kdo zbyly,“ vysvětlila ostatním, sledujícím nevinnou tvář *Požehnané*. „Někdo nechtěl, abychom sem dorazili,“ dodala, když slezla z koně, „dokonce i o volbě nové vládkyně jsme se dozvěděly náhodou.“

„Vždyť jsem k vám posílala vzkaz,“ pronesla Kaila.

„Nikdo nedorazil,“ odvětila Asmada. „Za branami města vládnou nájezdnice v černých šatech. To ony zaútočily na dům paní z Kerunu, stejně jako vypálily dům paní z Denehy.“

„To není možné?!“ zhrozila se Kaila.

„Rozhodně to nebyla náhoda,“ pokračovala Asmada, když odebrala Hereonovi hůl o níž se opíral.

Sejmula z ní kus špinavé látky a přefřízla provazy, kterými byla svázaná. Poté rozlomila oba naštipnuté konce a vysunula dědičný meč paní z Kerunu.

„Někdo nechtěl, aby se sem dostal kdokoli, kdo má právo účastnit se volby nové vládkyně,“ pronesla, když meč balila do hedvábné látky. „Ale my jsme zde a tvým úkolem, Kailo, bude nás zítra dostat do paláce.“

„Rozumím, paní,“ odvětila Kaila, když kolem ní Asmada vedla koně, na němž stále seděla *Požehnaná*.

„A co máme udělat s ním?“ ukázala na zraněného otroka.

„Dejte mu napít, najíst a ošetřete mu zranění. Spát bude u mého lože,“ odvětila Asmada. „Zítra půjde s námi.“

* * *

Bylo nevýslovnou poctou pro kohokoliv vstoupit do paláce panovnic, natož pak pro prostého otroka. Hereon si této výsady neužíval tolik jako mnozí ostatní, jejichž oči vypovídaly o největším okamžiku života. O chvíli, o níž budou po zbytek svého bytí vyprávět všem ostatním otrokům a poukazovat tak na svou nadřazenost a výjimečnost. Hereon však nic podobného necítil, pouze mírný chlad, neboť stejně jako hrstku ostatních osobních otroků i jeho chránila od nahoty pouze bederní rouška se symbolem domu jeho paní a krk zdobil dřevěný kruh, na němž bylo uvázáno kožené vodítko.

Klečel před stolicí *Požehnané*, k níž směřovaly pohledy ostatních, neboť byla prozatím jedinou vládkyní domu, sedící na jednom z dvou tuctů volných trůnů. Za *Požehnanou* stála s hrdou tváří Asmada, společně s dalšími ochránkyněmi a s očekáváním vyhlížela tu, jež jako druhá obsadí volné stolice. Tušila, že nikdo třetí již nepřijde, tak jako neměly dorazit ani ony. A právě ta, co se objeví, bude stát v pozadí černých nájezdníků a na jejich rukou bude spočívat krev všech nepřítomných vládkyň.

Občas pohlédla i do zaplněných ochozů, kam se vměstnalo na čtyři tisíce přihlížejících. Překvapivě mezi nimi nechyběly ani ženy v černých šatech, možná nejvíce udivené z přítomnosti *Požehnané*. Tady však na ni zaútočit nemohou. V to alespoň Asmada doufala.

Její čekání bylo u konce, neboť se konečně otevřely protější dveře sálu, v nichž stála vysoká žena v bílých šatech se stříbrným lemováním.

„Eleonora,“ hlesla, když shledala, kam usedá, a konečně rozpoznala i její tvář. „To není možné,“ dodala, vždyť ji považovala za jednu z největších spojenkyň jejich domu.

Snad proto vyhlížela ještě někoho dalšího, ale nikdo nedorazil ani v momentě, kdy se ozvaly tóny píšťal zahajujících zasedání panovnic jednotlivých domů.

A Asmada nebyla jedinou, koho překvapila přítomnost pouze dvou panovnic, o čemž vypovídal i rozruch v ochozech nad hlavním sálem. Trval však jen do chvíle, než Eleonora pozvedla paži a následně vstala ze své stolice.

„Obávám se toho, že nás dnes dorazí málo. Ocitly jsme se na pokraji těžké doby a právě proto, co se kolem nás děje, vedlo Arasiu ke svolání tohoto sněmu. Nejenom ke mně se dostaly zprávy o tom, že mnohá sídla byla zcela vydrancována a ti, kteří v nich žili, povražděni. Ale toto jsem nečekala,“ pronesla a v marném gestu ukázala na prázdné stolice.

„A já se ptám, kdo? Kdo stojí za tím vším? Kdo sužuje tuto zem a komu se podařilo zabránit ostatním vládkyním, aby se dostavily na volbu nové panovnice? Kdo je strůjcem útoku na můj doprovod a kdo má na svědomí smrt ostatních?!“ zvolala plná zlosti a její pohled směřoval k Asmadě. „Kdo z toho může mít prospěch?“ pronesla a na okamžik se odmlčela, aby pohlédla i směrem k přeplněným ochozům.

„Ač se mi tomu nechce věřit, tak mne napadá pouze jediná odpověď,“ pronesla a ukázala právě na Asmadu, první ženu stojící za stolicí *Požehnané*. „Řekni nám proč, Asmado?“

Kamenná tvář Asmady nedala najevo, co vše se odehrává v jejím nitru. Byť si snažila namluvit, že to není pravda, věděla, že před ní stojí ta, na jejíž rozkaz byly zabity její ochránkyně a zplundrován dům paní z Kerunu.

„Pěkné představení, Eleonoro,“ zhodnotila a vykročila před stolicí. „Ale já nejsem ta, která by měla zodpovědět všechny vyřčené otázky. Možná bys sama měla pokračovat a představit nám ony ženy v černých šatech, které jezdí krajem a které k mému překvapení střeží vstupy do Asmaranu, místo ochránkyně vládkyně, jimž tato výsada vždy patřila. Kdo jsou a pro koho plundrují naši zem? Proč má paní přišla o svůj dům a většinu ochránkyně?“

„Snažíš se mne nařknout?“ vysmála se Eleonora. „Řekni mi, Asmado, proč bych něco podobného dělala?“

„To nevím, Eleonoro, ale ty jediná jsi mohla nařídít uzavřít město. A tento rozkaz vykonaly stejné tváře, které vyplenily dům paní z Kerunu,“ odvětila Asmada. „A jen ty jsi mohla zabránit tomu, aby depeše o dnešním zasedání opustily brány Asmaranu.“

„Tvá obvinění jsou směšná, Asmado. Nemáš jediný důkaz pravdy tvých slov, jen smyšlená svědectví, jimiž chceš ovládnout tuto zem. Ano, o to ti jde, Asmado. Paní z Kerunu nebude moci ještě dlouho vládnout a ty, jako její poručnice, bys tak získala moc, o níž se neurozeným ani nezdálo.“

„Byť urozená, přesto jsi obyčejnou lhářkou,“ odvětila Asmada až nepříjemně klidným hlasem.

Věděla, že jakákoliv slova a nařčení, která zde budou pronesena, nic nevyřeší. Vždy to bude tvrzení proti tvrzení, a byť byla skutečně neurozenou, tak její post opatrovnice ji v této chvíli vynesl na stejné postavení, které měla paní z domu Delarou.

„Za tuto urážku zaplatíš!“ pronesla Eleonora a položila ruku na jílec meče.

Asmada předstoupila před stolicí i před klečícího Hereona, jenž zatím hleděl na pravidelné vzory kazetové podlahy

I ona položila ruku na jílec meče a přiblížila se ke středu sálu.

„Není nutné prolévat další krev,“ zazněl k překvapení všech pevný a jistý hlas *Požehnané*, kolem níž se zrodila bělostná záře, jež rostla, až dosáhla k Asmadě.

„Odlož meč, Eleonoro! Bohyně Alanes si již vybrala tu, která má vládnout tomuto světu,“ pronesla Asmada, překvapena rostoucí září.

„Otázkou je, zda tady má Alanes ještě co rozhodovat,“ odvětila Eleonora znechuceně a učinila několik kroků blíže k Asmadě, když krátce vykřikla a ustoupila zpět. S překvapivým výrazem v očích si mnula popálené místo na ruce a hleděla k bělostné záři, před níž stála.

„Odlož meč, Eleonoro, je konec!“ vyzvala ji Asmada.

„Myslíš?“ usmála se Eleonora a couvnula nazpět.

Na to pronesla zvýšeným hlasem několik slov, kterým Asmada nerozuměla. Následně se otevřely dveře a do ochozů vstoupily ženy v černém. Bez jediného varování či slova začaly zabíjet každého, kdo se ocitnul v jejich blízkosti.

„Zastav to! Eleonoro!“ křikla Asmada, ale vládkyně Domu z Delarou se jen usmívala.

Asmada už na víc nečekala a na Eleonoru zaútočila.

Na ochozech mezitím vypuklo šilenství, jak se mnozí snažili spasit a dostat se z dosahu žen v černém. Málokdo si přitom všiml *Požehnané*, která s pažemi na hrudi opakovala pět slov. Byla stále hlasitější a jediný Hereon věděl, proč jim nikdo z přítomných nerozumí. Ani on však netušil, kde se je to děvče mohlo naučit. Byla to řeč jeho Paní a on vnímal její rostoucí sílu a moc. A když krátce odpoutal pohled od podlahy, spatřil, že bělostná záře značně narostla a ti, kteří se ocitli v jejím světle, byli ušetřeni smrtelných útoků žen v černém. Právě ony v panice ustupovaly, neboť jim rostoucí záře stejně jako Eleonoře způsobovala popáleniny.

Hereon pohlédl na druhý konec sálu, kde bojovala Asmada proti své sokyni. Zdálo se, že se chýlí konec. On však věděl, že ještě ani nezačal skutečný boj o tento svět.

Asmada odrazila několik prudkých útoků a místo stáhnutí se do obrany nebo ústupu zaútočila. Hereon přihlížel rychlosti i obratnosti jejího meče, jež by zastínily mnohé muže na Amibě. Asmada však nepřestala ani poté, co Eleonora ustoupila, a jakmile se jí podařilo prorazit její obranou, přesným krátkým švihem jí prořízla hrdlo.

Eleonora upustila meč a chytila si krvácející ránu.

„Nemůžeš vyhrát,“ usmála se těsně předtím, než se zhroutila k zemi.

Asmada nad ní stála a snad i chtěla odejít, kdyby z Eleonořiných ran a šrámu nezačala prosvítat rudá záře.

Ustoupila stranou, s pohledem upřeným na škvařící se kůži, než celé tělo její sokyně vzplálo plamenem.

„U Alanes,“ hlesla, když se plameny pohnuly a před ní stanul obrovitý tvor s malou hlavou, na němž dohasínal oheň.

Aniž by stačila cokoliv udělat, nabodl ji na dlouhé ostří a zvedl nad zem. Upustila meč a objala holými dlaněmi rudý horký kov.

„Tvá snaha je marná,“ odvětil tvor a mávnutím meče ji odhodil v dál.

Klepala se v předsmrtelné křeči a ani dlaně několika přítomných ji neochránily od bolesti spalující její tělo.

„Poklekněte před novým vládcem!“ zahřměl sálem.

Nikdo však nepoklekl. Místo toho proti němu vyběhl tucet ochránek *Požehnané*, stojící do té doby za její stolicí. Jejich umění však tvora nemohlo zastavit. Navíc se jimi ani nechtěl zdržovat a mocné kouzlo je odmrštilo stranou. Všichni pocítili závan větru, který ovládl skoro celý sál.

Hereon sledoval jeho malou hlavu i sebejistý výraz tváře, když kdosi těsně před něj vhodil meč. Poznával tu rukojeť i rytinami pokryté ostří.

Jen krátce se jeho pohled střetnul s *Požehnanou*, než sebral meč a povstal.

On, pouhý otrok si v sále panovnic dovolil stoupnout, navíc se zbraní v ruce, jejíž hrot ukazoval k rozměrnému tvorovi.

„My máme svou vládkyni!“ zvolal tak nahlas, aby přehlušil křik, jenž propuknul sálem.

Tisíce pohledů shlížely k jeho polonahému tělu, tak malému vůči tomu, jemuž se postavil na odpor. I jeho pohled k němu směřoval. Úsměv holohlavému tvorovi však z tváře nezmizel.

„Ona je tou, jež byla požehnána bohyní Alanes!“ křikl Hereon k ochozům, když ukazoval za svá záda. „To ona je tou jedinou, jež se má stát panovnicí!“

„Vaše směšná bohyně ji však přede mnou neochrání ani ta ubohá zář“ odvětil tvor a vyrazil směrem k poslední obsazené stoličce.

„To ti nedovolím,“ zavrtěl hlavou Hereon a vyrazil mu vstříc.

Jejich meče se srazilily a Hereon musel o to silněji sevřít jilec dlaněmi, aby utlumil bolest v pažích. Prsty mu brněly a on pocítil ohromnou sílu onoho tvora, jenž neustal a opět se mu další ranou snažil vyrazit meč z ruky. Před čtvrtou už raději uhnul a pokusil se o protiútok. Jeho sek byl však snadno odražen a on měl co dělat nastavit meč následné ráně.

Snažil se odolávat, než se rudé ostří jeho protivníka poprvé zarylo do zpoceně kůže. Pocítil ostrou bolest a zápach spáleného masa. Ještě několikrát se pokusil vzdorovat ohromné síle, než i jeho meč skončil na zemi a on pocítil spalující bolest, když mu rudé ostří pronikalo do břicha.

„Marná snaha, otroku,“ pronesl tvor v okamžiku, kdy jej odmrštil daleko před sebe. „Nemůžeš porazit Merila, šampióna bohyně Edofeiny!“

Hereon se zastavil až u nohou *Požehnané*, kde v křečích svíral dlaněmi krvácející ránu.

Konečně měl jistotu, kdo to před ním stojí. Byl však zmaten a přemýšlel, zda šampion vyřknu správně jméno svých bohyní. Ano, bohyní, neboť pronesl hned dvě jména známá téměř každému z Vyvolených. Jména mocných bohyní temné strany, Feiny a Edoes. Jak to, že pronesl ta jména najednou? Co se stalo? O tom Hereon neměl nejmenší tušení. To jediné, co ale věděl s jistotou, bylo, co musí učinit.

„Já nejsem otrok,“ hlesl na pokraji sil, když se snažil převalit na kolena. „Mám jméno a ty na něj nikdy nezapomeš!“ dodal, když pozvednul hlavu a sevřel ruce v pěst.

Tvor se jen chrochtavě zasmál.

„Jsem Hereon!“ zahřměl jeho hlas celým sálem.

Jeho tělo v jediném okamžiku obalilo jasné bílé světlo, pod nímž se začaly zacelovat všechny rány a formovat bělostná zbroj. Byl daleko vyšší a mohutnější než před malou chvílí a v rukách svíral dva dlouhé meče zářící bělostným světlem. Z tváře mu zmizela křeč bolesti, již doposud vzdoroval, a jeho pohled patřil jedinému tvorovi.

„A jsem tady kvůli tobě,“ dodal, když hrotem zářivého meče ukázal právě na něj.

Asmada sledovala jeho proměnu s údivem jako ostatní. Teprve nyní pochopila, kým její otrok ve skutečnosti je. S jeho proměnou se daleko více rozzářil kruh kolem *Požehnané*. Jeho přítomnost znásobila skomírající víru a Asmada nepochybovala, že světlo dosahuje daleko za zdi tohoto sálu.

Hereon po své proměně zaútočil na šampiona bohyně Edofeiny předlouhým skokem, který mnozí považovali za let. Do té chvíle rušný sál zcela utichl, že i v nejvyšších ochozech bylo možné zaslechnout dech obou šampionů. Všichni bez pohnutí sledovali úchvatný souboj polobohů, vznášejících se nad zemí. Jen občas někteří pohledem sklouzli k *Požehnané*, kterou zcela pohltila ostrá bělostná záře.

Hereon odrazil razantní útok a druhým mečem sekl protivníka do odkrytého ramene. S potěšením naslouchal jeho chroptivému stenu vyjadřujícímu nezměrnou bolest. I on již utržil několik šrámů, neboť jeho sok ovládal svou zvláštní zbraň mistrovsky. Dokázal takřka dokonale využít jak dlouhé čepele, tak i dlouhé rukojetě využívané jako hole. Její konec však nebyl z žádného dřeva, ale z rudého tepaného kovu.

Hereon do té doby stále soustředěně ovládal svou mysl a bojoval s promyšlenou důsledností, čemuž soupeř dokázal bez větších problémů vzdorovat. Přitom se ale střípky jeho myšlenek otíraly o tváře *Požehnané* a Asmady. Té Asmady, která měla tělo, tvář i gesta jeho milované Selun, jež před jeho očima skonala tak strašnou a potupnou smrtí.

Netušil, co tu dávno zapomenutou myšlenku probudilo a proč právě nyní. Snad pohled na bezmocnou Asmadu nabodnutou na rudé ostří, které vytrvale zahrazovalo cestu jeho mečům. Snad Asmadin prosebný a bolestivý pohled, když k němu otočila tvář. Stejný pohled, který k němu té osudné noci vrhla i Selun.

A najednou se v Hereonovi něco zlomilo.

Cítil, jak se kdesi uvnitř uvolňuje nekontrolovatelná síla, kterou do té doby snad nevědomě věznil. Náhle v něm vzplanula potřeba někoho ztrestat za to, co se stalo. Za smrt Selun i zranění Asmady.

Aniž si to uvědomil, jeho údery nabývaly na neskutečné síle a rychlost se v záchvatu zuřivosti zvýšila dvojnásobně. Měl pocit, že nedýchá, že život v něm ustal a bude probuzen či pohasne, až jeden z nich padne k zemi. Ani si nevšiml, že rudé ostří již nekříží cestu jeho mečům, že seká do pokořeného těla, než poslední ranou setnul protivníkovi hlavu.

Teprve potom se zastavil, uklidnil a konečně nadechl.

Stál nad mizejícím tělem a až po chvíli si všiml, že k němu přistoupila *Požehnaná*. Pohlédl k ní, na jasný obrys jejího drobného těla obklopený ostrou bílou září.

Stál tam ještě chvíli, než pochopil, že to opravdu skončilo, že nikdo další již nepříjde, že ten jediný, co zde byl, je mrtev.

Otočil se a pomalu přistoupil k ležící Asmadě. Vnímal její obdivný pohled i mírné chvění pod silou bolesti.

Moc bělostné záře ji udržovala při životě a dokázala zastavit krvácení, přesto se Asmada neodvážila pohnout a stále si tiskla nejtěžší ránu. Opatrně ji odsunul ruku a položil do rány své prsty.

Začala se chvět pod dotekem božské moci. Přitom stále hleděla Hereonovi do očí, až si uvědomila, že nevnímá bolest. Pohlédla na břicho, kde po zranění nebylo jediné památky. Dokonce i několik let stará jizva zmizela. Hereon se na ni usmál a snad chtěl i něco říct, když se za jeho zády ozval hlas, který by poznal mezi tisíci: „Hereone, vrať se! Vrať se! Hned!“

Otočil se k *Požehnané*, v jejíž záři spatřil tvář své Paní.

„Vrať se, Hereone! Hned!“ ozval se znovu hlas bohyně Alanes.

Při důrazu posledního slova mu projel mráz po zádech.

Pohlédl Asmadě do očí. „Opatruj ji! Ona je budoucností tohoto světa,“ pronesl poslední slova, a než mu Asmada stačila odpovědět či přikývnout, se zábleskem světla zmizel.

Chtěla by ho zdržet nebo zavolat zpět a sdělit mu vše, co měla na duši i na srdci. Tušila však, že jej již nikdy neuvidí. Už se s ním víckrát nesetká ani jako s jejím otrokem, milencem nebo zachráncem. Musela však své city ovládnout, neboť pohledy přítomných směřovaly k ní a k *Požehnané*.

„Naše bohyně rozhodla o nové vládkyni,“ pronesla pevným hlasem k ochozům. „Děkujte její prozřetelnosti a skloňte se před novou vládkyní.“

Sledovala, jak se všichni před její schovankou sklánějí, až se uklonila i ona. Než se napřímila, otřela si slzu lítosti, že už jej opravdu nikdy neuvidí, a s hrdostí přihlížela, jak *Požehnaná* usedá na trůn.